

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Bohuslava Hnízdila a soudkyň JUDr. Milady Tomkové a JUDr. Kateřiny Šimáčkové v právní věci žalobce: **M. L. D.,** zastoupen Mgr. Petrem Václavkem, advokátem, se sídlem Václavské náměstí 21, Praha 1, proti žalované: **Policie České republiky, ředitelství služby cizinecké policie,** se sídlem Olšanská 2, Praha 3, proti rozhodnutí žalované ze dne 11. 8. 2008, č. j. CPR - 5145 - 1/ČJ - 2008 - 9CPR - V227, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 16. 3. 2010, č. j. 11 Ca 295/2008 - 46,

takto:

I. V řízení **se pokračuje**.

II. Kasační stížnost **se zamítá**.

III. Žalované **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Rozhodnutím Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie, ze dne 11. 8. 2008, č. j. CPR - 5145 - 1/ČJ - 2008 - 9CPR - V227, bylo k odvolání žalobce změněno prvostupňové rozhodnutí tak, že podle § 99 odst. 2 správního řádu správní orgán určuje, že účinky rozhodnutí o správním vyhoštění nastávají od právní moci přezkoumávaného rozhodnutí. Ve zbylé části bylo odvolání zamítnuto a další výroky napadeného rozhodnutí byly potvrzeny. Prvostupňové rozhodnutí bylo vydáno Policií České republiky, Oblastním ředitelstvím služby cizinecké policie Ostrava, Inspektorátem cizinecké Policie Mosty u Jablunkova - detašované pracoviště, skupinou povolování pobytu Frýdek-Místek dne 19. 2. 2008 pod č. j. SCPP - 521 - 17/OV - III - 2007. Tímto rozhodnutím bylo účastníků řízení v obnoveném řízení dle ustanovení § 119 odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců v návaznosti na § 119 odst. 1 písm. b) bodu 7 a § 119 odst. 1 písm. c) bod 1, 2, 3

zákona o pobytu cizinců na území České republiky uloženo správní vyhoštění. Doba, po kterou nelze účastníku řízení umožnit vstup na území České republiky, byla stanovena na 5 let s tím, že tato doba je shodná s dobou, kdy je rozhodnutí vykonatelné. Doba k vycestování z území byla stanovena do 30 dnů od nabytí právní moci rozhodnutí. Dále bylo podle ustanovení § 120 a) zákona o pobytu cizinců rozhodnuto, že se na žalobce nevztahuje důvod znemožňující vycestování dle ustanovení § 179 zákona o pobytu cizinců.

Rozhodnutí žalovaného napadl žalobce u Městského soudu v Praze, který jeho žalobu zamítl jako nedůvodnou.

Městský soud vyšel z toho, že v daném případě bylo žalobci uloženo správní vyhoštění proto, že žalobce vstoupil na území České republiky dne 15. 5. 2004 mimo hraniční přechod, na území pobýval bez cestovního dokladu a bez víza, ač k tomu nebyl oprávněn a uvedl nepravdivé informace s úmyslem ovlivnit rozhodování správního orgánu, zejména uvedl nepravdivě, že se jmenuje D. V. L., ač věděl, že se jmenuje D. M. L.

Městský soud neshledal důvodnými námitky žalobce, kterými v podané žalobě polemizoval s výkladem pojmu „veřejný pořádek“, zejména ohledně toho, že v jeho případě nedosahovalo chování žalobce takové intenzity, aby bylo rozhodnuto o jeho vyhoštění. Žalobce poukázal na podle jeho názoru poměrně jasnou definici právního pojmu „veřejný pořádek“ uvedenou v § 36 zákona č. 97/1963 Sb., o mezinárodním právu soukromém a procesním a zejména na definici ve Směrnici Evropského parlamentu a Rady 2004/38/ES o právu občanů unie a jejich rodinných příslušníků svobodně se pohybovat a pobývat na území členských států a návazně na to i na judikaturu Evropského soudního dvora. Městský soud se zabýval nejprve otázkou výkladu pojmu „veřejný pořádek“, přičemž zohlednil závěry Nejvyššího správního soudu uvedené v rozsudku ze dne 9. 10. 2009, č. j. 5 As 51/2009 - 68, na který odkazoval žalobce u soudního jednání, který se ale týká rozhodnutí o zamítnutí žádosti stěžovatele o povolení k trvalému pobytu na území České republiky a nikoliv rozhodnutí o vyhoštění žalobce, jako je tomu v tomto případě a navíc v případě žalobce soud ani správní orgány neposuzovaly otázku, kterou se zabýval Nejvyšší správní soud, tedy spáchání trestného činu, případně jaké intenzity, může a za jakých podmínek ohrozit veřejný pořádek státu, když žalobce nebyl za žádný trestný čin odsouzen. Naopak z uvedeného judikátu vyplývá, že je nutno posoudit, zda z konkrétního jednání cizince vyplývá nebezpečí, že by mohl závažným způsobem narušit veřejný pořádek, tedy že je nutné posoudit osobní chování jednotlivce z hlediska, zda představuje trvající ohrožení veřejného pořádku. Pokud tedy žalobce namítal, že žalovaný v napadeném rozhodnutí přesvědčivě nedefinoval „veřejný pořádek“, tako námitka nebyla shledána důvodnou. V daném případě bylo rozhodnuto o správním vyhoštění žalobce proto, že správní orgány dospěly k závěru, že je důvodné nebezpečí, že by mohl závažným způsobem narušit veřejný pořádek. Zákon o pobytu cizinců výslovně neuvádí, co se pro účely tohoto zákona rozumí závažným způsobem narušení veřejného pořádku. Pojem narušení veřejného pořádku právní předpis nedefinuje a je na správním orgánu, aby jej ve správním rozhodnutí vymezil a přesvědčivě zdůvodnil, zda zjištěný skutkový stav lze pod provedené vymezení podřadit. Této povinnosti správní orgány v posuzované věci podle názoru městského soudu dostály. Již v rozhodnutí správního orgánu I. stupně je uvedeno, co správní orgány považují za veřejný pořádek, co znamená možnost jeho ohrožení a co se rozumí závažným způsobem jeho narušení. Podle názoru soudu je veřejným pořádkem

nutno rozumět soubor pravidel, který daná společnost považuje za normy správného chování, a to jak právní, tak morální a jejich porušení je vnímáno jako jednání nesprávné, jako jednání, které společnost není ochotna akceptovat. Definice veřejného pořádku uvedená v rozhodnutí správních orgánů tomuto vymezení pojmu veřejného pořádku podle názoru městského soudu koresponduje. V daném případě pak pod vymezený pojem veřejného pořádku bylo podřazeno jednání žalobce, které je zcela zřejmým porušením nejen společností obecně uznávaných norem správného chování, ale je porušením právních předpisů (překročení hranice bez cestovního dokladu a českého víza mimo hraniční přechod, pobyt na území bezplatných dokladů, uvedení nepravdivých informací s úmyslem ovlivnit rozhodování správního orgánu). Porušování právních předpisů je pak zřejmé závažné porušení pravidel, která představují veřejný pořádek, když za porušení veřejného pořádku je nutno považovat i takové jednání, které je v rozporu s pravidly morálky.

Námitku žalobce, že pojem veřejného pořádku je definován v ustanovení § 36 zákona č. 97/1963 Sb. neshledal městský soud důvodnou, neboť shledal, že argumentace uvedeným ustanovením je nepřípadná, protože toto ustanovení neřeší otázku výkladu pojmu veřejný pořádek, ale otázku možné aplikace právních předpisů cizího státu, což je dáno právní oblastí, kterou tento zákon jako celek upravuje. Pokud žalobce odkázal na článek 27 odst. 2 druhou větu Směrnice 2004/38/ES, aniž by konkrétně uvedl námitky ve vztahu k žalobci, k tomu městský soud uvedl, že žádost žalobce nebyla zamítnuta proto, že by se dopustil trestného činu, ale proto, že jeho jednání, v rozhodnutí konkrétně uvedené, bylo posouzeno jako porušení veřejného pořádku. Rozhodnutí nebylo vydáno ani z důvodu generální prevence, nýbrž pro konkrétní jednání žalobce.

Městský soud při přezkumu napadeného rozhodnutí zohlednil i závěr citovaného rozsudku Nejvyššího správního soudu a dospěl k závěru, že žalovaný se konkrétním jednáním žalobce řádně zabýval a toto jednání vyhodnotil z pohledu zákonem ustanovených podmínek, když mimo jiné zdůrazňuje, že žalobce vstoupil na území České republiky neoprávněně, pobýval zde bez cestovního dokladu a bez víza, rovněž úmyslně uvedl v původním řízení nepravdivé informace a tím závažným způsobem porušil platné právní normy České republiky. Z odůvodnění obou rozhodnutí je tedy patrno, že se správní orgány konkrétním jednáním žalobce podrobně zabývaly a toto jednání vyhodnotily z pohledu zákonem stanovených podmínek. Městský soud dále dospívá k závěru, že závěr o porušení veřejného pořádku je odůvodněn a odůvodněn je i závěr o závažném způsobu porušování veřejného pořádku, neboť povinnosti nestanoví právní předpisy samoúčelně. Protizákonné jednání žalobce naplňuje znaky jednání dlouhodobě trvajícího, když žalobce nelegálně vstoupil na území České republiky již 15. 5. 2004. Ze všech těchto důvodů dospěl i městský soud k závěru, že podmínka možného trvajícího ohrožení veřejného pořádku do budoucna je v tomto konkrétním případě splněna.

Důvodnou neshledal městský soud ani námitku žalobce, že žalovaný porušil ustanovení § 57 odst. 1 písm. c) správního řádu, neboť si správní úřad nesmí učinit úsudek o tom, zda byl spáchán přestupek. V rámci správního řízení o vyhoštění cizince postupoval správní orgán podle § 119 odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců a bylo na něm, aby zjistil, zda žalobce porušuje zákon, tedy zda skutečně svým jednáním závažným způsobem narušuje veřejný pořádek a tímto směrem vedl dokazování. V rámci řízení zjistil, že

žalovaný na území České republiky pobýval neoprávněně, po určitou dobu dokonce vědomě i pod jinou identitou a toto zjištění v rozhodnutí zohlednil. Otázkou, zda tímto jednáním byl spáchán přestupek, se v tomto řízení nezabýval, neboť se jedná o dvě zcela odlišná řízení. Zákon o pobytu cizinců nestanoví, že podmínkou pro správní vyhoštění musí být existence rozhodnutí o tom, že se cizinec dopustil přestupku.

Městský soud neshledal důvodnou ani námitku žaloby, že nelze aplikovat ustanovení § 119 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu s ohledem na status rodinného příslušníka Evropské unie žalobce, neboť právní úprava je zákonem o pobytu provedena tak, že je nutné dovolat se obou právních ustanovení. V daném případě rozhodl žalovaný správní úřad podle § 119 odst. 2 zákona o pobytu, které však nemá vlastní ustanovení o lhůtách, v nichž nelze cizinci povolit vstup na území státu po vydání rozhodnutí o správním vyhoštění. Proto byla formulace „v návaznosti na § 119 odst. 1 písm. b) bodu 7 a § 119 odst. 1 písm. c) bod 1, 2, 3 zákona o pobytu“, uvedená ve výroku žalobou napadeného rozhodnutí zcela na místě.

Podle městského soudu lze konstatovat, že správní orgány nezpochybňovaly, že žalobce je v rodném listě nezletilého zapsán jako otec, hodnotily však otcovství žalobce jako formální, neboť se podílí na péči o nezletilého pouze finančně. Tuto skutečnost ostatně potvrdil sám žalobce v řízení u Okresního soudu v České Lípě o svěření do péče třetí osoby, kde uvedl, že se s nezletilým nestýká, protože není jeho biologickým otcem, pouze platí výživné. Fakticky rodinný vztah mezi nezletilým a žalobcem tedy neexistuje.

Městský soud uzavřel, že správní orgány se ve správním řízení zabývaly všemi shromážděnými listinnými důkazy a vypořádaly se se zjištěnými skutečnostmi. Městský soud neshledal žádné vady řízení, které by měly za následek nezákonnost či věcnou nesprávnost napadeného rozhodnutí. Žalobce ve správním řízení vědomě obešel zákony České republiky a pokusil se zajistit si výhody, vyplývající z pobytu na území České republiky způsobem neslučitelným s právním řádem České republiky. Soud proto dospěl k závěru, že podmínky pro vyhoštění žalobce z území České republiky byly splněny, a proto rozhodl o zamítnutí podané žaloby podle § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“).

Proti rozsudku městského soudu podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) kasační stížnost, která směřuje proti oběma výrokům napadeného rozsudku. Jako důvod kasační stížnosti stěžovatel uvádí „vady řízení spočívající v nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení“. V daném případě se tedy jedná o důvod kasační stížnosti uvedený v § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Dále má stěžovatel za to, že předmětné rozhodnutí o zastavení řízení bylo z dále uvedených důvodů nezákonné, tedy naplňuje důvody uvedené v § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. Nakonec stěžovatel považuje napadené rozhodnutí také za nepřezkoumatelné z důvodů nesrozumitelnosti či nedostatku důvodů rozhodnutí podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Stěžovatel především nesouhlasí s názorem rozhodujícího správního orgánu, s nímž se ztotožnil i městský soud, že jednání stěžovatele naplnilo podstatu obecného pojmu „narušení veřejného pořádku závažným způsobem“. Stěžovatel je toho názoru, že soud zcela nesprávně vyložil obecný pojem „veřejný pořádek“. V této souvislosti poukazuje na to, že pojem veřejného pořádku v kontextu tzv. cizineckého práva je adekvátně definován ve Směrnici Evropského

Parlamentu a Rady 2004/38/ES o právu občanu Unie a jejich rodinných příslušníků svobodně se pohybovat a pobývat na území členských států a návazně především judikaturou Evropského soudního dvora. Poukazuje na to, že Směrnice pro účely definice pojmu veřejného pořádku zavádí zásadu přiměřenosti a zásadu, dle níž musí být každý jednotlivý případ posuzován na základě osobního chování dotyčné osoby, dokonce i v jednání dotyčné osoby kvalifikované jako trestný čin sám o sobě nelze považovat za porušení veřejného pořádku. Z rozsudku Evropského soudního dvora vyplývá, že z existence odsouzení pro trestný čin lze vycházet pouze tehdy, pokud okolnosti, které vedly k takovému odsouzení, ukazují na osobní chování, které představuje trvající ohrožení veřejného pořádku. Podle názoru stěžovatele Evropský soudní dvůr zcela zřetelně a opakovaně vyložil pojem veřejný pořádek v kontextu tzv. cizineckého práva. Uvedený pojem „veřejného pořádku“ je tedy nutno s ohledem na Směrnici rady 64/221/EHS nahrazenou směrnicí Evropského Parlamentu a Rady 2004/38/ES a zejména konstantní judikaturu Evropského soudního dvora vykládat tak, že za závažný způsob narušení veřejného pořádku je třeba považovat takové protiprávní jednání, které zásadním způsobem překročuje intenzitu jednání popsaného v některé ze skutkových podstat trestných činů uvedených v trestním zákoně. Český zákonodárce k tomu navíc okruh takovýchto protiprávních jednání zužuje, když stanovuje podmínku pro aplikaci ustanovení § 119 odst. 2 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., tak že tato narušení veřejného pořádku mají být provedena závažným způsobem. V rovině trestněprávní je nutno tento pojem vykládat tak, že pod něj nespadají veškeré trestné činy ale trestné činy mimořádné závažnosti. Stěžovatel závěrem shrnuje, že pojem „veřejný pořádek“ (minimálně v kontextu cizineckého práva) rozhodně nemůže být považován za neurčitý právní pojem, který je možno interpretovat a aplikovat dle libovůle správního orgánu, potažmo jednotlivého úředníka. Naopak, pojem veřejný pořádek je adekvátní definován v sekundárním evropském právu a následně opakovaně konzistentně vykládán a rozvíjen v četné judikatuře Evropského soudního dvora a to právě v kontextu otázek pobytů cizinců, rodinných příslušníků občanů EU na území členských států. Správní orgány (stejně tak jako orgány justiční) jsou vzhledem k našim mezinárodněprávním závazkům, a z nich vyplývajícího principu nadřazenosti práva a Evropských společenství i významu a postavení Evropského soudního dvora povinny tento výklad při své aplikační činnosti plně respektovat. Poukazuje na to, že výše uvedeným se v minulosti již opakovaně zabýval také Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 9. 10. 2009, č. j. 5 As 51/2009 - 68, kde vyložil pojem narušení veřejného pořádku v souladu s výše uvedeným, resp. odkazuje na již zmiňované směrnice Evropského parlamentu 2004/38/ES a Rady 64/221/EHS, přičemž zcela jednoznačně konstatoval, že výklad uvedených pojmů musí být proveden eurokonformě.

Za nesprávné stěžovatel také považuje postup správního orgánu, který rozhodl o uložení správního vyhoštění podle § 119 odst. 2 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb. v návaznosti na § 119 odst. 1 písm. b) bodu 7 a § 119 odst. 1 písm. c) bod 1, 2, 3 uvedeného zákona. V této souvislosti odkázal stěžovatel na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 1. 2010, č. j. 1 As 96/2009 - 86. V případě, že správní orgán zjistí, že daná osoba je buď občanem EU, anebo rodinným příslušníkem takového občana, je z povahy věci vyloučeno, aby při jeho vyhoštění postupoval podle § 119 odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Tím by totiž došlo k popření duality přístupu cizineckého práva vůči občanům členských států EU a jejích rodinných příslušníkům občanů tzv. třetích zemí. V případě takové osoby

je tedy nutno postupovat pouze podle § 119 odst. 2 citovaného zákona. Správní orgán v posuzovaném případě tuto dualitu nerespektoval, z těchto důvodů je nutno považovat rozhodnutí správního orgánu za nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. V případě nepřezkoumatelnosti rozhodnutí správního orgánu by byl přitom městský soud povinen toto rozhodnutí v souladu s § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. ex offo bez jednání zrušit; naopak přezkoumal-li městský soud rozhodnutí žalovaného, které pro absenci odůvodnění nebylo přezkoumání vůbec způsobilé, zatížil vadou nepřezkoumatelnosti i své rozhodnutí.

S ohledem na vše uvedené stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud rozsudek městského soudu zrušil a věc tomuto soudu vrátil k dalšímu řízení.

Žalovaný se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

Stěžovatel je osobou oprávněnou k podání kasační stížnosti, neboť byl účastníkem řízení, z něhož napadené rozhodnutí městského soudu vzešlo (§ 102 s. ř. s.), a tuto kasační stížnost podal včas (§ 106 odst. 2 s. ř. s.). V kasační stížnosti uplatňuje důvody podle § 103 odst. 1 písm. a), d), e) s. ř. s. a pro tyto důvody je kasační stížnost shledána přípustnou. Nejvyšší správní soud za této situace napadený rozsudek městského soudu v mezích řádně uplatněných kasačních důvodů a v rozsahu kasačních stížností podle § 109 odst. 2 s. ř. s. přezkoumal, přitom dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

K uplatněným kasačním důvodům nutno uvést, že stěžovatelova žaloba byla zamítnuta, takže není zřejmé, proč stěžovatel vychází z toho, že předmětné rozhodnutí o zastavení řízení je nezákonné. V tomto směru je kasační stížnost zcela nejasná a uplatněný důvod podle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. zřejmě není dán. Pokud pak stěžovatel má rozhodnutí správního orgánu za nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost, potom to neodpovídá důvodu podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., jak stěžovatel v kasační stížnosti uvádí, ale správně by měl být uplatněn důvod podle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s., podle něhož za vadu řízení se považuje i nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu pro nesrozumitelnost.

Nejvyšší správní soud usnesením ze dne 23. 11. 2010, č. j. 6 Ads 28/2010 - 84, přerušil řízení o kasační stížnosti do rozhodnutí rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu (dále jen „rozšířený senát“) o otázce předložené mu usnesením Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 5. 2010, č. j. 3 As 4/2010 - 129, a to o výklad rozhodného pojmu „závažné narušení veřejného pořádku“.

O této otázce rozhodl rozšířený senát usnesením č. j. 3 As 4/2011 - 151 ze dne 26. 7. 2011, a proto bylo v řízení o kasační stížnosti stěžovatele po tomto rozhodnutí rozšířeného senátu pokračováno. Rozšířený senát ve svém usnesení uvedl, že při výkladu pojmu „veřejný pořádek“, resp. „závažné narušení veřejného pořádku“, používaných v různých kontextech zákona č. 326/1999 Sb. je třeba brát v úvahu nejen celkový smysl dané právní úpravy, ale přihlížet i k rozdílným okolnostem vzniku, původu a účelu jednotlivých ustanovení, v nichž jsou tyto pojmy užity. Narušení veřejného pořádku podle § 119 odst. 2 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb. může být jen takové jednání, které bude představovat skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních

zájmů společnosti (srov. článek 27 odst. 2 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2004/38/ES). I v takovém případě je však nutno zohlednit individuální okolnosti života cizince a přihlédnout k jeho celkové životní situaci.

V odůvodnění svého usnesení rozšířený senát uvedl, že má zato, že skutečným aktuálním a závažným ohrožením některého ze základních zájmů společnosti jistě není např. fakt samotného nelegálního vstupu či nelegálního pobytu na území ČR. Natož aby takové jednání samo o sobě představovalo důvody pro tak vážný zásah do práv jedince, jako je vyhoštění z území, a to v situaci, kdy se jedná o rodinného příslušníka občana EU, resp. rodinného příslušníka občana ČR (k tomu srov. rozsudek Soudního dvora EU ve věci Jipa). Na druhou stranu se rozšířený senát neztotožnil se závěrem pátého senátu učiněným v jeho rozsudku č. j. 5 As 51/2009 - 68, že za narušení veřejného pořádku je třeba považovat pouze takové protiprávní jednání, které přinejmenším jednoznačně překračuje intenzitu jednání popsaného v některých ze skutkových podstat trestných činů uvedených v trestním zákoně.

Dovolává-li se stěžovatel směrnice 2004/38/ES, je namístě poukázat na Sdělení Komise Evropskému parlamentu a Radě o pokynech pro lepší provádění a uplatňování směrnice 2004/38/ES o právu občanů Unie a jejích rodinných příslušníků svobodně se pohybovat a pobývat na území členských států z 2. 7. 2009. V tomto Sdělení se mimo jiné uvádí, že není možné dovolávat se práva Společenství v případě zneužití. Za takové zneužití je považováno uzavření tzv. účelového sňatku, přičemž členské státy mohou definovat soubor indikativních kritérií, které poukazují na to, že existuje možný úmysl zneužití práv přiznaných směrnicí výlučně za účelem obejít vnitrostátní právní předpisy upravující přistěhovalectví. Vnitrostátní orgány mohou zejména zohlednit následující faktory: pár se před svatbou nikdy nesetkal, pár nemluví společným jazykem, kterému oba rozumí, důkaz o peněžní částce nebo daru, které byly předány, aby byl sňatek uzavřen, pár se rozvedl krátce potom, co státní dotyčný příslušník třetí země získal právo pobytu. O uzavření takovéhoto účelového sňatku se jednalo i v případě stěžovatele, jak bylo ve správním řízení spolehlivě zjištěno. Po rozvodu manželství stěžovatele se pak na stěžovatele hledí jako na rodinného příslušníka občana Evropské unie pouze z toho důvodu, že z jeho manželství se narodil syn, k němuž mu svědčí zákonná domněnka otcovství, přestože jeho biologickým otcem není a o dítě žádný zájem neprojevuje (pouze platí výživné), dokonce ani neprojevil zájem o svěření dítěte do své výchovy v době, kdy matka nezletilého nastoupila do výkonu trestu odnětí svobody. V případě vyhoštění stěžovatele z území České republiky by tak nedošlo k žádnému narušení vztahu mezi stěžovatelem a jeho nezletilým synem.

Rozšířený senát se neztotožnil se závěrem 5. senátu učiněným v jeho rozsudku č. j. 5 As 51/2009 - 68, že za narušení veřejného pořádku je třeba považovat pouze takové protiprávní jednání, které přinejmenším jednoznačně překračuje intenzitu jednání popsaného v některých ze skutkových podstat trestných činů uvedených v trestním zákoně, takže námitku stěžovatele, že za závažný způsob narušení veřejného pořádku je třeba považovat takové protiprávní jednání, které zásadním způsobem překračuje intenzitu jednání popsaného v některé ze skutkových podstat trestných činů uvedených v trestním zákoně nelze shledat důvodnou. Nejvyšší správní soud se ztotožňuje s názorem městského soudu, že správní orgány dostály své povinnosti vyložit pojem „veřejný pořádek“ a jeho

závažné narušení. Toto posouzení je v intencích důvodů uvedených v rozhodnutí rozšířeného senátu a i Nejvyšší správní soud souhlasí s městským soudem v tom, že závěr o závažném narušení veřejného pořádku je v případě stěžovatele odůvodněný. Rozšířený senát v odůvodnění svého usnesení sice uvedl, že skutečným aktuálním a závažným ohrožením některého ze základních zájmů společnosti není např. fakt samotného nelegálního vstupu či nelegálního pobytu na území ČR, celkové chování stěžovatele (vstup na území České republiky mimo hraniční přechod, pobývání na území bez cestovního dokladu a bez víza, uvedení nepravdivé informace o své osobě) však i podle názoru Nejvyššího správního soudu dosáhlo takové intenzity, aby je bylo možno hodnotit jako závažné narušení veřejného pořádku.

Důvodnou nebyla shledána ani námitka, že správní orgán rozhodl o uložení správního vyhoštění podle § 119 odst. 2 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb. v návaznosti na § 119 odst. 1 písm. b) bodu 7 a § 119 odst. 1 písm. c) bod 1, 2, 3 uvedeného zákona. Již městský soud správně vyložil, že v daném případě rozhodl žalovaný podle ustanovení § 119 odst. 2 zákona o pobytu cizinců, které však nemá vlastní ustanovení o lhůtách, v nichž nelze cizinci povolit vstup na území státu po vydání rozhodnutí o správním vyhoštění, proto byla formulace „v návaznosti na § 119 odst. 1 písm. b) bodu 7 a § 119 odst. 1 písm. c) bod 1, 2, 3 zákona o pobytu“, uvedená ve výroku žalobou napadeného rozhodnutí zcela na místě.

Nejvyšší správní soud z výše uvedených důvodů neshledal kasační stížnost důvodnou, a proto ji podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl.

O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. spojený s § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl ve věci úspěch, proto mu právo na náhradu nákladů řízení nenáleží. Toto právo by náleželo žalovanému, protože však žalovaný žádné náklady neuplatňoval a Nejvyšší správní soud ani žádné náklady, jež by mu vznikly a jež by překročily náklady jeho běžné administrativní činnosti, ze spisu nezjistil, rozhodl tak, že žalovanému se náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 17. května 2012

JUDr. Bohuslav Hnízdil
předseda

senátu